

ЯСЕН АНТОВ

Приключенията
на една госпожица

Стилус

Ясен Антоф
●
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА ЕДНА ГОСПОЖИЦА

ИК

Това е първата
книга от трилогията
„НЕОБИКНОВЕНИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ“ –

„Приключенията на една госпожица“
– хумористични разкази,
„Приключенията на един пешеходец“
– пътеписи, и
„Приключенията на Адам от крайната къща“
– истории за деца.

Приятно четене!

© Ясен Антоф – автор
© Николай Пекарев – художник
ИК Омега, 2004 г.
ISBN 954-8134-16-0

Ясен Антоф

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЕДНА ГОСПОЖИЦА

ИК

2004 г.

*На малката Мария
с обич.*

*С благодарност към приятелите ми
Витан Влахов и Веселка Велчева
и колегите ми от „Стършел“.*

**ПИАНО СВИРИ,
НЯКОЙ ПЕЕ,
ИСТОРИИ С РОЗОВ КРАЙ**

Дъждовни вечери

Всичко вървеше добре до момента, когато започнах да разказвам как в страхотна буря скочих с парашут над село Горна Диканя, Радомирско. Тогава двамата ми слушатели се развикаха: „Хайде, стига вече, само за парашутист не се беше обявявал!“ И аз се качих обиден на старата камина, облепена с фаянсови плочки с митологични сцени по тях, и като заявих, че го правя само заради дългогодишното ни приятелство – да бяха други хора, досега да съм ги пратил по дяволите, – обях какъв вид парашутен скок ще изпълня – тоест предно падане-превъртане, извиках „Внимание!“ и скочих.

Като се изправих, забелязах, че изпитвам известни затруднения при движението на главата и дясното рамо. Сиреч бях паднал на врата си, което се случва и при хора с по четиристотин скока, не винаги човек може въпреки изключителната си опитност и пъргавина да разчете влиянието на страничните фактори. Все пак това е съприкосновение със стихията, не е като да отглеждаш декоративни рибки например. Но, както и да е, рекох да се раздвижа из стаята и моите приятели взеха да викат: „Страхотно добре го правиш, браво бе, ти си велик имитатор! Същинска Огета от „Лебедово езеро“!“ Аз наистина, въпреки стремежа си да ходя нормално, от болки се движех странично и на пръсти, с леко протегната и свита в лакътя дясна ръка, лявата пък се бе насочила настрана.

Казах им, че най-добре е да си пожелаем лека нощ, и най-приятната вечер в края на краищата достига своя край, хайде, рекох, сега да се разотидете по домовете си и ви благодаря за вниманието.

Наметнах шлифера си, той ми стоеше малко особено, в смисъл, че ако някой отдалеч ме забележеше в тъмното, щеше да помисли, че пренасят статуя на римска богиня. Нали знаете как намятат с бял чаршаф статуите преди официалното им откриване, нещо такова представлявах аз под моя бял шлифер. Но, както и да е, стигнах до най-близката болница. Дежурният лекар – на вратата пишеше „Д-р Антонов“ – говореше по телефона, по-скоро викаше на някого по телефона: „Добре, златен, ще му го отрежа! Щом толкова настояваш за особено внимание и грижи, ще му го отрежа! Ей сега взимам ножа и му го отрязвам!“ „Докторе – казах плахо, – добър вечер.“ „И грузия ще му отрежа! – крещеше лекарят. – Ако още веднъж се обадиш, ще му отрежа и грузия, хайде се, на маймуна ме направихте!“ И тресна телефона и ми изрева: „А пък ти бе, какво си размахал тази ръка, я се стегни малко!“ „Докторе“ – казах плахо, но той изобщо не ме чу, извъртя някакъв груз телефон и нареди на онова леке от шесто легло да му шибнат една нова инжекция, нищо, нищо, каза той, нищо, че вече му направихме, щом толкова звънят по телефона за него, направете му още една инжекция.

После се засмя, обърна се към мен и рече: „Ами ти бе, слагур, какво си застанал като Икар? Още малко и ще полетиш. От какво получи тая поза на стар орел? А на оня, гето за него всеки три минути се обажда някой, ще му прасна инжекцията. Ей сега лично ще му я прасна!“ И запали цигара.

Казах му, че се казвам Александров и че в тая гъждовна вечер сме водили разговор с Богомил и Агриан, те са ми приятели от детинство, с тях се виждам веднъж месечно, нали знаете какво е старото приятелство, докторе. Всичко можеш да смениш на този свят, само старите приятели трябва да запазиш, та като си говорехме тая вечер и аз им казах, че през хиляда деветстотин петдесет и девета година в силна буря скочих над Горна Диканя...

– Къде си скочил? – попита докторът и ме загледа внимателно. – Къде си скочил?

– Над Горна Диканя – рекох, – но и те като вас не ми

повярвах. Нали знаете, докторе, хората са станали недоверчиви. Какво да се прави, всички сме жертва на отчуждението. Та аз им показах предно падане-превъртане от камината, но изглежда, че при отпласкването съм се подхлъзнал по файнса, ето защо сега едната ми ръка е протегнатата напред, другата изостава силно назад и съм принуден да се движа на пръсти и с постоянно обърната надясно глава.

Доктор Антонов помълча малко, след това ме доближи, огледа отблизо главата ми, попипа я с пръст, след което ме помоли да му дъхна. „Дъхни ми, златен, рече той, и само да имаш късмет да си пил, веднага ще те изгоня, но преди това и на теб ще прасна една инжекция, та втори път да не скачаш над Горна Диканя. Аман от идиоти!“

Дъхнах му. „Нищо ти няма – рече, – само гето си си охлузил ухото, я иди при сестрата да ти мазне нещо, че аз наистина имам да режа тази нощ. А от звънци по телефона и от парашутисти като теб не мога да си видя реално умирающите.“ И пак се засмя, очевидно се сети за оня с инжекцията, драго му стана на доктора, значи има и хубави моменти в живота на дежурните лекари.

Сестрата ми намаза с нещо главата, каза да стоя на топло, схващането щяло да мине само, и ме записа в книгата, като в графата „Заболяване“ отбеляза „Охлузване на охото.“ „Ухо“ с „О“, като Охрид. Както и да е.

Прибрах се отново пеш в гъжда, при тая моя разпереност и ходене на палци нищо един шофьор не искаше да ме качи. Хайде, викаха ми, прибери се тихичко, ние километри трябва да навъртаме, а с хора като теб само ядове берем. Аз им казвах, че нищо не съм пил, дори на доктор Антонов съм дъхнал, а те викаха: ясно, мой човек, хайде иди си сега кротичко и много здраве на доктор Антонов.

Разбира се, това преглътнах, на човек веднъж като му тръгне, край няма. По-важното е, че у дома ме намазаха с някаква силна мас, лежах два дни и на третия бях кукуряк. Веднага се качих на мотоциклета и тръгнах към Венцеслава. Венцеслава е жената, за която някога ще се оженя.

Бях с познатия ви вече шлифер и с мека шапка на глава, защото когато ходя при Венцеслава, винаги гледам да съм елегантен. Тя е много деликатна, преди години е живяла с баща си в Женева, и като ме види със смачкан

панталон, въздиша: „О, Васил, не правете, моля, така. Ни-кога повече не правете така.“

В ръката, с която въртях гръжката на газта, гър-жах и малък дискретен букет.

Не знам дали знаете, че преди години бях изпитател на мотори, за този период от живота си ще ви разкажа в някоя друга гръждовна вечер. Умея да карам мотоциклет, наистина малко бързо карам, но това пък предизвиква въз-хищение у приятелите ми. Само дето никои не приема да се качи зад мен, моля, моля, казват, благодарим много, но ще се приберем с трамвая.

Така че на път към Венцеслава, когато на кръстови-цето на булевард „Скобелев“ и булевард „Христо Ботев“ – тогава ги нямаше сегашните светофари – направих ляв завои, скоростта ми бе добра. Отпред периферията на ме-ката ми шапка се бе залепила за челото, беше ми хубаво, мислех си как ще ме посрещне Венцеслава, Боже, каква же-на. В този момент от лявата ми страна – обърнете вни-мание! – от лявата ми страна, тоест съвършено непра-вилно, направи обратен завои голяма бяла кола. В първия момент не разбрах, че е линейка, но и да бях разбрал, какво от това. Завъртях докрай ръчката на газта, за да профу-ча пред нея, но беше късно. Предното ми колело влезе в кабината на шофьора, аз прелетях през линейката и благо-гарение на запазените навици от годините на парашутиз-ма изпълних блестящо приземяване чрез предно падане-превъртане. Изправих се веднага на крака, вдигнах букет-чето от земята и се заех да помагам на пострадалите. Едно копче на шифера ми се бе откъснало и ми стана неприятно, защото, както вече ви казах, Венцеслава не обича да се явявам пред нея в немарлив вид.

Мотоциклетът ми беше влязъл в кабината на шофьо-ра, това бе станало причина шофьорът да отиде на мяс-тото на лекаря, който е бил от дясната му страна, а самият лекар заедно с дясната врата бе излетял на пава-жа. „О – казах аз като го видях, – как сте, доктор Анто-нов, дали не ви се е охлузило Охото – я ми гъхнете!“ Док-тор Антонов отвори очи и рече: „Пак ли сте вие, Александ-ров, идния път ще ви шибна инжекцията“ – и спусна клепа-чи. А аз го вдигнах на ръце и го понесох към тротоара –

няма нищо, докторе, говорех му, няма нищо, скъпи докторе. Нали затова сме хора, за да си помагаме.

В това време се вдигна голяма врява, някакъв полицай, който минавал наблиз, видял всичко и главно това, че човек в бял шлифер летял във въздуха – къде е тоя човек, викаше полицаят, той летеше във въздуха, разбирате ли? Той беше стар и опитен полицай, какво ли не бе минало през главата му, но да лети човек с бял шлифер още не бе виждал. Казах му, че това съм аз, благодаря за вниманието, вие вече установихте, че вината не беше моя, но това засега са само подробности, заемете се с шофьора. Той още сеги на мястото на лекаря и се чуди какво е станало. А със самия лекар ще се заема лично, ние с него сме близки.

След това спрях рязко един лъскав тип с нежо, показвах му отдалеч картата си от филателното дружество и му наредих да кара бързо към болницата. Той толкова се уплаши, че едва не блъсна трамвая, който идваше откъм Лозенец, но все някак си ни закара до болницата. Аз държах доктор Антонов в прегръдките си, а той тихо мъркаше от болка.

Там ни прие доктор Герасимов, също симпатичен и твърде нервен лекар, той изрева, като ни видя: „Браво бе, тоя път двама наведнъж!“ Но аз го успокоих, че на мен нищо ми няма, а на неговия колега само му е охлузено Охото. „Какво охлузено, бе – завика още по-силно доктор Герасимов и под бялата престилка, опъната върху атлетическото му тяло, заиграха мускули. – Я ми гъхни, да не си пиян, какви глупости ми говориш! Не виждаш ли, че кракът му е засукан на сто и осемдесет градуса! А едното му око гледа на северозапад!“

Аз му гъхнах, а доктор Антонов рече, че нямало нищо сериозно, само бил стъпил накриво и се подхлъзнал, при това ми намигна със здравото око – приятен човек беше той, въпреки че предишния път бе доста възбуден. „Браво бе, Антонов – взе пак да вика свирено Герасимов и да мърда нервно огромните си ръце. – Стъпил накриво! Кога най-после тоя народ ще се научи да ходи като хората! Едно обикновено ходене не може да научи, а се засилил чудеса да върши! Само знаят да звънят по телефона и да ни учат кого как да лекуваме!“

И прогължи да вика, докато аз крепях доктор Антонов

и му говорех, че нищо, докторе, има някои хора по-нервни, работата им ги прави такива, няма творчество в работата им, а само дивотии, те не са виновни, такъв е животът.

След това го взеха от ръцете ми, той ми махна мило, а аз помолех гежурната сестра да ми даде игла и конец, да си зашия копчето.

Остатъка от вечерта прекарах приятно.

Минаха няколко дни, взех кутия бонбони и отидох да видя доктора. Казаха ми, че е в трета стая, влязох вътре на пръсти и рекох „Докторе...“ Един от болните се обърна към мен, бе с вдигнат нависоко крак, запита: „Какво има?“ И още повече се обърна към мен.

Бе доктор Герасимов.

– Охо-о-о, скъпи докторе! – извиках и разперих радостно ръце. – Кога най-после моя народ ще се научи да ходи?

– Хлъзнах се – каза Герасимов тихо. – Като гинсирах Антонов, се хлъзнах по мозайката. Стъпних накриво и се хлъзнах. А за оня ден – извинявай. Ти как си?

Лесно уредих работата с главния лекар. Преместиха Антонов при Герасимов. Сложиха ги легло до легло и сега като ходя при тях, сядам на стол между двамата. Давам им тайно по глътџа хубава гроздова ракия и им разказвам за времето, когато бях перукер в Народния театър.

– Ама ти и перукер ли си бил? – вика доктор Антонов. – Нали отначало беше парашутист?

– Глупости – казва доктор Герасимов. – Преди да бъде парашутист, той е развџждал декоративни рибки.

И ми намига.

А пък аз съм бил и перукер, и декоративни рибки съм развџждал, и в конни състезания съм участвал като жокей. Имам още много истории за гџждовните вечери. Приятно им е на двамата доктори да ме слушат, хубаво е, когато седнат хора на разговор, има нещо много човешко в това да се разговаря, нали в края на краищата човек с човека живее. Нали човек на човека тиха и добра дума трябва да каже, тая дума да стигне до другия и да му стане хубаво.

Защото нещо вземем много да си викаме напоследџък. И все да си сочим лошите неща.